

slag, deels fordi jeg deler den Anskuelse med min Collega Indenrigsministeren, at der ikke er nogen særlig Trang dertil, deels fordi jeg ligejaalidt som noget andet Menneffe for Tiden er istand til at see, i hvilket Omfang det vil gjøre sig gjældende, men jeg skal dog udtale, at jeg ikke troer, det vil faae en saadan Betydning, at det skulde kunne berede nogen alvorlig finantseel Vanskelighed. Jeg betragter Forholdet nærmest som en Omsetning af Activer, saaledes, at de Afdrag, der indkomme paa en Mængde ligeartede Activer, som Finantserne allerede have, ville blive staaende deri gjennem en heel Deel Aar. Jeg er overbevist om, at der i Loven af 19de Februar 1861 er blevet et Gul tilbage, som med Letthed vil kunne bevirke en Ubillighed ligeoverfor den omtalte 10de Familie, og naar man altsaa uden at udsætte Finantserne for noget Tab kan komme denne Familie til Hjælp, er det forekommet mig, at jeg ikke af blotte finantseelle Hensyn burde sætte en ubetinget Modstand imod denne Lovs Fremme. Paa den anden Side har jeg ingenstunde tabt af Syne, at der maatte sørges for, at den Hjælp, man maatte forlange af Finantserne, ikke medførte noget directe Tab for dem, og at den ikke blev byrdefuldere, end det til Diemedets Synnaelse maatte ansees nødvendigt. Tildeels af dette Hensyn, og tildeels fordi der allerede ved de foregaaende Behandlinger er paavist ikke faa Tilfælde, der kunde synes at høre ind under Loven, naar den medførte en Ret, medens dog ethvert forstandigt Menneffe maatte sige sig selv, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at gjøre noget Offer, samt ogsaa af Hensyn til de Betragtninger, det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgfreds (N. Sage) gjorde gjældende, maa jeg imidlertid bestemt forlange, at der kun gives en Bemyndigelse, som Regjeringen kan benytte, men ikke nogen ligefrem Ret. Dertil kommer desuden, at jeg ikke erkjender, at der foreligger nogen som helst Retsadkomst for Vedkommende til at formere et Krav paa Statskassen; men, da det ærede Udvalgs Fleertal er gaaet ind paa denne Betragtning og i Forslaget under Nr. 1 og de dermed sammenhængende Forslag under Nr. 4 og 6 har givet den en saadan

Stikkelse, som jeg kan være tjent med, skal jeg ikke videre opholde mig derved. — Jeg lagde, at jeg ikke kunde gaae ind paa at gjøre disse Aaen fordelagtigere for Vedkommende, end det til Diemedets Synnaelse var nødvendigt, og jeg maa da udtale, at det er forekommet mig at være en næsten urimelig Fordring at ville have dem afdragsfri paa 30 Aar, hvorefter man da først skulde begynde at afdrage dem, saaledes at Staten ikke blev færdig med dem for omtrent om 58 Aar. Jeg seer ikke den ringeste Grund dertil, men jeg kan vel forstaae, at der kan være en Grund til at sætte disse Afdrag noget lempelige, idet nemlig den 10de Familie har den Disfaveur fremfor de 9 andre, at den skal bryde sig en ny Bane i en ny Gaard og desuden kommer til at sidde under ugunstigere Billaar end de andre. Derfor har jeg troet at kunne gaae ind paa at lade Afdragene indskrænke sig til 1 pCt., hvorved hele Aaaret vil være afviklet i omtrent 40 Aar. — Der er imidlertid en anden Betingelse, som jeg maa finde nødvendig at fastholde, og som jeg tør forudsætte, at det ærede Udvalg har overseet, nemlig den, der indeholdes i det af mig under Nr. 1 stillede Endringsforslag, idet jeg ikke seer nogen som helst Grund til at udvide den Begyngtiggelse, man viser en enkelt Familie, saa vidt, at denne endog ligefrem skulde kunne gjøre den i Penge til Fordeel for sig selv ved paa den nye Sten af den Gaard, hvorfra den er kommen i Besiddelse, at overføre Retten til i 40 Aar at have et uopsigeligt Aaen af Statskassen. Det forekommer mig, at Villigheden i alt Fald er fuldstændig syldbestgjort, naar man alene holder sig til den Familie, der faaer Aaaret, og derfor har jeg stillet det nævnte Forslag. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sikkerheden har jeg troet, at den nemmeste Maade vilde være at bestemme et vist Beløb pr. Ed. Hartkorn, og i den Henseende formener jeg, at 1,000 Rd. pr. Ed. Hartkorn er et meget anstændigt Udlaan i en Landeendom. Man vilde derved opnaae, ikke blot at Forretningsgangen derved blev meget simplere, og tillige, at man ikke var afhængig af Taxationer, der, hvorledes de end omgjørdes, dog vistnok altid ville vise sig at være mere fordelagtige for